

Den lille Havfrue.

LANGT ude i Havet er Vandet saa blaat, som Bladene paa den dejligste Kornblomst, og saa klart, som det reneste Glas, men det er meget dybt, dybere end noget Ankertov naaer, mange Kirketaarne maatte stilles oven paa hverandre for at række fra Bunden op over Vandet. Dernede bo Havfolkene.

Nu maa man slet ikke tro, at der kun er den nøgne, hvide Sandbund; nej, der vokse de forunderligste Træer og Planter, som ere saa smidige i Stilk og Blade, at de ved den mindste Bevægelse af Vandet røre sig, ligesom om de vare levende. Alle Fiskene, smaa og store, smutte imellem Grenene, ligesom heroppe Fuglene i Luften. Paa det allerdybeste Sted ligger Havkongens Slot, Murene ere af Koraller og de lange, spidse Vinduer af det allerklareste Rav, men Taget er Muslingskaller, der aabne og lukke sig, eftersom Vandet gaar; det ser dejligt ud; thi i hver ligge straalende Perler, een eneste vilde være stor Stads i en Dronnings Krone.

Havkongen dernede havde i mange Aar været Enkemand, men hans gamle Moder holdt Hus for ham; hun var en klog Kone, men stolt af sin Adel, derfor gik hun med tolv Østers paa Halen, de andre fornemme maatte kun bære seks. — Ellers fortjente hun megen Ros, især fordi hun holdt saa

meget af de smaa Havprinsesser, hendes Sønnedøtre. De vare seks dejlige Børn, men den yngste var den smukkeste af dem alle sammen, hendes Hud var saa klar og skær som et Rosenblad, hendes Øjne saa blaa som den dybeste Sø, men ligesom alle de andre havde hun ingen Fødder, Kroppen endte i en Fiskehale.

Hele den lange Dag kunde de lege nede i Slottet, i de store Sale, hvor levende Blomster vokste ud af Væggene. De store Ravvinduer bleve lukkede op, og saa svømmede Fiskene ind til dem, ligesom hos os Svalerne flyve ind, naar vi lukke op, men Fiskene svømmede lige hen til de smaa Prinsesser, spiste af deres Haand og lod sig klappe.

Uden for Slottet var en stor Have med ildrøde og mørkeblaa Træer, Frugterne straalede som Guld, og Blomsterne som en brændende Ild, idet de altid bevægede Stilk og Blade. Jorden selv var det fineste Sand, men blaat, som Svovllue. Over det hele dernede laa et forunderligt blaat Skær; man skulde snarere tro, at man stod højt oppe i Luften og kun saa Himmel over og under sig, end at man var paa Havets Bund. I Blikstille kunde man øjne Solen, den syntes en Purpurblomst, fra hvis Bæger det hele Lys udstrømmede.

Hver af de smaa Prinsesser havde sin lille Plet i Haven, hvor hun kunde grave og plante, som hun selv vilde; een gav sin Blomsterplet Skikkelse af en Hvalfisk, en anden syntes bedre om, at hendes lignede en lille Havfrue, men den yngste gjorde sin ganske rund ligesom Solen og havde kun Blomster, der skinnede røde som den. Hun var et underligt Barn, stille og eftertænksom, og naar de andre Søstre pyntede op med de forunderligste Ting, de havde faaet fra strandede Skibe, vilde hun kun, foruden de rosenrøde Blomster, som lignede Solen der højt oppe, have en smuk Marmorstøtte, en dejlig Dreng var det, hugget ud af den hvide, klare Sten og ved Stranding kommen ned paa Havbunden. Hun plantede ved Støtten en rosenrød Grædepil, den vokste herligt og hang med sine friske Grene ud over den, ned mod den blaa Sandbund, hvor Skyggen viste sig violet og var i Bevægelse ligesom Grenene; det saa ud, som om Top og Rødder legede at kysse hinanden.

Ingen Glæde var hende større end at høre om Menneskeverdenen derovenfor; den gamle Bedstemoder maatte fortælle alt det, hun vidste om Skibe og Byer, Mennesker og Dyr, især syntes det hende forunderligt dejligt, at oppe paa Jorden

duftede Blomsterne, det gjorde de ikke paa Havets Bund, og at Skovene vare grønne, og de Fisk, som der saas mellem Grenene, kunde synge saa højt og dejligt, saa det var en Lyst; det var de smaa Fugle, som Bedstemoderen kaldte Fisk, for ellers kunde de ikke forstaa hende, da de ikke havde set en Fugl.

»Naar I fylde eders femten Aar,« sagde Bedstemoderen, »saa skulle I faa Lov til at dykke op af Havet, sidde i Maaneskin paa Klipperne og se de store Skibe, som sejle forbi, Skove og Byer skulle I se!«

I Aaret, som kom, var den ene af Søstrene femten Aar, men de andre, — ja den ene var et Aar yngre end den anden, den yngste af dem havde altsaa endnu hele fem Aar, før hun turde komme op fra Havets Bund og se, hvorledes det saa ud hos os. Men den ene lovede den anden at fortælle, hvad hun havde set og fundet dejligst den første Dag; thi deres Bedstemoder fortalte dem ikke nok, der var saa meget, de maatte have Besked om.

Ingen var saa længselsfuld som den yngste, just hun, som havde længst Tid at vente, og som var saa stille og tankefuld. Mangen Nat stod hun ved det aabne Vindue og saa op igennem det mørkeblaa Vand, hvor Fiskene slog med deres Finner og Hale. Maane og Stjerner kunde hun se, rigtignok skinnede de ganske blege, men gennem Vandet saa de meget større ud end for vore Øjne; gled der da ligesom en sort Sky hen under dem, da vidste hun, at det enten var en Hvalfisk, som svømmede over hende, eller ogsaa et Skib med mange Mennesker; de tænkte vist ikke paa, at en dejlig lille Havfrue stod nedenfor og rakte sine hvide Hænder op imod Kølen.

Nu var da den ældste Prinsesse femten Aar og turde stige op over Havfladen.

Da hun kom tilbage, havde hun hundrede Ting at fortælle, men det dejligste, sagde hun, var at ligge i Maaneskin paa en Sandbanke i den rolige Sø og se tæt ved Kysten den store Stad, hvor Lysene blinkede ligesom hundrede Stjerner, høre Musikken og den Larm og Støj af Vogne og Mennesker, se de mange Kirketaarne og Spir og høre, hvor Klokkerne ringede; just fordi hun ikke kunde komme derop, længtes hun allermest efter alt dette.

Oh! hvor hørte ikke den yngste Søster efter, og naar hun siden om Aftenen stod ved det aabne Vindue og saa op igennem det mørkeblaa Vand, tænkte hun paa den store Stad

med al den Larm og Støj, og da syntes hun at kunne høre Kirkeklokkerne ringe ned til sig.

Aaret efter fik den anden Søster Lov til at stige op igennem Vandet og svømme, hvorhen hun vilde. Hun dykkede op, just idet Solen gik ned, og det Syn fandt hun var det dejligste. Hele Himlen havde set ud som Guld, sagde hun, og Skyerne, ja, deres Dejlighed kunde hun ikke nok beskrive! røde og violette havde de sejlet hen over hende, men langt hurtigere end de, fløj, som et langt, hvidt Slør, en Flok af vilde Svaner hen over Vandet, hvor Solen stod; hun svømmede hen imod den, men den sank, og Rosenskæret slukkedes paa Havfladen og Skyerne.

Aaret efter kom den tredie Søster derop, hun var den dristigste af dem alle, derfor svømmede hun op ad en bred Flod, der løb i Havet. Dejlige grønne Høje med Vinranker saa hun, Slotte og Gaarde tittede frem mellem prægtige Skove; hun hørte, hvor alle Fuglene sang, og Solen skinnede saa varmt, at hun tit maatte dykke under Vandet for at køle sit brændende Ansigt. I en lille Bugt traf hun en hel Flok smaa Menneskebørn; ganske nøgne løb de og plaskede i Vandet, hun vilde lege med dem, men de løb forskrækkede deres Vej, og der kom et lille sort Dyr, det var en Hund, men hun havde aldrig før set en Hund, den gøede saa forskrækkeligt ad hende, at hun blev angest og søgte ud i den aabne Sø, men aldrig kunde hun glemme de prægtige Skove, de grønne Høje og de nydelige Børn, som kunde svømme paa Vandet, skønt de ingen Fiskehale havde.

Den fjerde Søster var ikke saa dristig, hun blev midt ude paa det vilde Hav og fortalte, at der var just det dejligste; man saa mange Mile bort rundt omkring sig, og Himlen ovenover stod ligesom en stor Glasklokke. Skibe havde hun set, men langt borte, de saa ud som Strandmaager, de morsomme Delfiner havde slaaet Kolbøtter, og de store Hvalfiske havde sprøjtet Vand op af deres Næsebor, saa at det havde set ud som hundrede Vandspring rundt om.

Nu kom Turen til den femte Søster; hendes Fødselsdag var netop om Vinteren, og derfor saa hun, hvad de andre

ikke havde set første Gang. Søen tog sig ganske grøn ud, og rundt om svømmede der store Isbjerge, hvert saa ud som en Perle, sagde hun, og var dog langt større end de Kirketaarne, Menneskene byggede. I de forunderligste Skikkelser viste de sig og glimrede som Diamanter. Hun havde sat sig paa et af de største, og alle Sejlere krydsede forskrækkede uden om, hvor hun sad og lod Blæsten flyve med sit lange Haar; men ud paa Aftenen blev Himlen overtrukken med Skyer, det lynede og tordnede, medens den sorte Sø løftede de store Isblokke højt op og lod dem skinne ved de stærke Lyn. Paa alle Skibe tog man Sejlene ind, der var en Angest og Gru, men hun sad rolig paa sit svømmende Isbjerg og saa den blaa Lynstraale slaa i Siksak ned i den skinnende Sø.

Den første Gang en af Søstrene kom over Vandet, var enhver altid henrykt over det ny og smukke, hun saa, men da de nu, som voksne Piger, havde Lov at stige derop, naar de vilde, blev det dem ligegyldigt, de længtes igen efter Hjemmet, og efter en Maaneds Forløb sagde de, at nede hos dem var dog allersmukkest, og der var man saa rart hjemme.

Mangen Aftenstund tog de fem Søstre hverandre i Armene og steg i Række op over Vandet; dejlige Stemmer havde de, smukkere end noget Menneske, og naar det da trak op til en Storm, saa de kunde tro, at Skibe maatte forlise, svømmede de foran Skibene og sang saa dejligt om, hvor smukt der var paa Havets Bund, og bad Søfolkene ikke være bange for at komme derned; men disse kunde ikke forstaa Ordene, de troede, at det var Stormen, og de fik heller ikke Dejligheden dernede at se, thi naar Skibet sank, druknede Menneskene og kom kun som døde til Havkongens Slot.

Naar Søstrene saaledes om Aftenen, Arm i Arm, steg højt op igennem Havet, da stod den lille Søster ganske alene tilbage og saa efter dem, og det var, som om hun skulde græde, men Havfruen har ingen Taarer, og saa lider hun meget mere.

»Ak, var jeg dog femten Aar!« sagde hun, »jeg veed, at jeg ret vil komme til at holde af denne Verden derovenfor og af Menneskene, som bygge og bo deroppe!«

Endelig var hun da de femten Aar.

»Se nu have vi dig fra Haanden,« sagde hendes Bedstemoder, den gamle Enkedronning. »Kom nu, lad mig pynte dig ligesom dine andre Søstre!« og hun satte hende en Krans af hvide Lillier paa Haaret, men hvert Blad i Blomsten var det halve af en Perle; og den gamle lod otte store Østers klemme sig fast ved Prinsessens Hale for at vise hendes høje Stand.

»Det gør saa ondt!« sagde den lille Havfrue.

»Ja, man maa lide noget for Stadsen!« sagde den gamle.

Oh! hun vilde saa gerne have rystet hele denne Pragt af sig og lagt den tunge Krans; hendes røde Blomster i Haven klædte hende meget bedre, men hun turde nu ikke gøre det om. »Far vel!« sagde hun og steg saa let og klar, som en Boble, op gennem Vandet.

Solen var lige gaaet ned, idet hun løftede sit Hoved op over Havet, men alle Skyerne skinnede endnu som Roser og Guld, og midt i den blegrøde Luft straalede Aftenstjernen saa klart og dejligt, Luften var mild og frisk, og Havet blikstille. Der laa et stort Skib med tre Master, et eneste Sejl var kun oppe, thi ikke en Vind rørte sig, og rundt om i Tovværket og paa Stængerne sad Matroser. Der var Musik og Sang, og alt som Aftenen blev mørkere, tændtes hundrede brogede Lygter; de saa ud, som om alle Nationers Flag vajede i Luften. Den lille Havfrue svømmede lige hen til Kahytsvinduet, og hver Gang Vandet løftede hende i Vejret, kunde hun se ind ad de spejlklare Ruder, hvor saa mange pyntede Mennesker stod, men den smukkeste var dog den unge Prins med de store sorte Øjne, han var vist ikke meget over seksten Aar, det var hans Fødselsdag, og derfor skete al denne Stads. Matroserne dansede paa Dækket, og da den unge Prins traadte derud, steg over hundrede Raketter op i Luften, de lyste som den klare Dag, saa den lille Havfrue blev ganske forskrækket og dykkede ned under Vandet, men hun stak snart Hovedet igen op, og da var det, ligesom om alle Himlens Stjerner faldt ned til hende. Aldrig havde hun set saadanne Ildkunster. Store Sole snurrede rundt, prægtige Ildfisk

svingede sig i den blaa Luft, og alting skinnede tilbage fra den klare, stille Sø. Paa Skibet selv var saa lyst, at man kunde se hvert lille Tov, sagtens Menneskene. Oh, hvor dog den unge Prins var smuk, og han trykkede Folkene i Haanden, lo og smilte, mens Musikken klang i den dejlige Nat.

Det blev silde, men den lille Havfrue kunde ikke vende sine Øjne bort fra Skibet og fra den dejlige Prins. De brogede Lygter bleve slukkede, Raketterne steg ikke mere i Vejret, der lød heller ingen flere Kanonskud, men dybt nede i Havet summede og brummede det; hun sad imedens paa Vandet og gyngede op og ned, saa at hun kunde se ind i Kahytten; men Skibet tog stærkere Fart, det ene Sejl bredte sig ud efter det andet, nu gik Bølgerne stærkere, store Skyer trak op, det lynede langt borte. Oh, det vilde blive et skrækkeligt Vejr! derfor tog Matroserne Sejlene ind. Det store Skib gyngede i flyvende Fart paa den vilde Sø, Vandet rejste sig ligesom store sorte Bjerge, der vilde vælte over Masten, men Skibet dykkede som en Svane ned imellem de høje Bølger og lod sig igen løfte op paa de taarnende Vande. Det syntes den lille Havfrue just var en morsom Fart, men det syntes Søfolkene ikke, Skibet knagede og bragede, de tykke Planker bugnede ved de stærke Stød, Søen gjorde ind mod Skibet, Masten knak midt over, ligesom den var et Rør, og Skibet slingrede paa Siden, medens Vandet trængte ind i Rummet. Nu saa den lille Havfrue, at de vare i Fare, hun maatte selv tage sig i Agt for Bjælker og Stumper af Skibet, der drev paa Vandet. Eet Øjeblik var det saa kullende mørkt, at hun ikke kunde øjne det mindste, men naar det saa lynede, blev det igen saa klart, at hun kendte dem alle paa Skibet; enhver tumlede sig det bedste, han kunde; den unge Prins søgte hun især efter, og hun saa ham, da Skibet skiltes ad, synke ned i den dybe Sø. Lige straks blev hun ganske fornøjet, for nu kom han ned til hende, men saa huskede hun, at Menneskene ikke kunde leve i Vandet, og at han ikke, uden som død, kunde komme ned til hendes Faders Slot. Nej dø, det maatte han ikke; derfor svømmede hun hen mellem Bjælker og Planker, der drev

paa Søen, glemte rent, at de kunde have knust hende, hun dykkede dybt under Vandet og steg igen højt op imellem Bølgerne og kom saa til sidst hen til den unge Prins, som næsten ikke kunde svømme længer i den stormende Sø, hans Arme og Ben begyndte at blive matte, de smukke Øjne lukkede sig, han havde maattet dø, var ikke den lille Havfrue kommen til. Hun holdt hans Hoved op over Vandet og lod saa Bølgerne drive hende med ham, hvorhen de vilde.

I Morgenstunden var det onde Vejr forbi; af Skibet var ikke en Spaan at se, Solen steg saa rød og skinnende op af Vandet, det var, ligesom om Prinsens Kinder fik Liv derved, men Øjnene bleve lukkede; Havfruen kyssede hans høje, smukke Pande og strøg hans vaade Haar tilbage; hun syntes, han lignede Marmorstøtten nede i hendes lille Have, hun kyssede ham igen og ønskede, at han dog maatte leve.

Nu saa hun foran sig det faste Land, høje, blaa Bjerge, paa hvis Top den hvide Sne skinnede, som var det Svaner, der laa; nede ved Kysten vare dejlige grønne Skove, og foran laa en Kirke eller et Kloster, det vidste hun ikke ret, men en Bygning var det. Citron- og Appelsintræer vokste der i Haven, og foran Porten stod høje Palmetræer. Søen gjorde her en lille Bugt, der var blikstille, men meget dyb, lige hen til Klippen, hvor det hvide, fine Sand var skyllet op; her svømmede hun hen med den smukke Prins, lagde ham i Sandet, men sørgede især for, at Hovedet laa højt i det varme Solskin.

Nu ringede Klokkerne i den store, hvide Bygning, og der kom mange unge Piger igennem Haven. Da svømmede den lille Havfrue længer ud bag nogle høje Stene, som ragede op af Vandet, lagde Søskum paa sit Haar og sit Bryst, saa ingen kunde se hendes lille Ansigt, og da passede hun paa, hvem der kom til den stakkels Prins.

Det varede ikke længe, før en ung Pige kom derhen, hun syntes at blive ganske forskrækket, men kun et Øjeblik, saa hentede hun flere Mennesker, og Havfruen saa, at Prinsen fik Liv, og at han smilte til dem alle rundt omkring, men ud til hende smilte han ikke, han vidste jo ikke heller, at

hun havde reddet ham; hun følte sig saa bedrøvet, og da han blev ført ind i den store Bygning, dykkede hun sorrigfuld ned i Vandet og søgte hjem til sin Faders Slot.

Altid havde hun været stille og tankefuld, men nu blev hun det meget mere. Søstrene spurgte hende, hvad hun havde set den første Gang deroppe, men hun fortalte ikke noget.

Mangen Aften og Morgen steg hun op der, hvor hun havde forladt Prinsen. Hun saa, hvor Havens Frugter modnedes og bleve afplukkede, hun saa, hvor Sneen smeltede paa de høje Bjerge, men Prinsen saa hun ikke, og derfor vendte hun altid endnu mere bedrøvet hjem. Der var det hendes eneste Trøst at sidde i den lille Have og slynge sine Arme om den smukke Marmorstøtte, som lignede Prinsen, men sine Blomster passede hun ikke, de vokste, som i et Vildnis, ud over Gangene og flettede deres lange Stilke og Blade ind i Træernes Grene, saa der var ganske dunkelt.

Til sidst kunde hun ikke længer holde det ud, men sagde det til een af sine Søstre, og saa fik straks alle de andre det at vide, men heller ingen flere end de og et Par andre Havfruer, som ikke sagde det uden til deres nærmeste Veninder. Een af dem vidste Besked, hvem Prinsen var, hun havde ogsaa set Stadsen paa Skibet, vidste, hvorfra han var, og hvor hans Kongerige laa.

»Kom, lille Søster!« sagde de andre Prinsesser, og med Armene om hinandens Skuldre steg de i en lang Række op af Havet foran, hvor de vidste, Prinsens Slot laa.

Dette var opført af en lysegul glinsende Stenart, med store Marmortrapper, een gik lige ned i Havet. Prægtige forgyldte Kupler hævede sig over Taget, og mellem Søjlerne, som gik rundt om hele Bygningen, stod Marmorbilleder, der saa ud som levende. Gennem det klare Glas i de høje Vinduer saa man ind i de prægtige Sale, hvor kostelige Silkegardiner og Tæpper vare ophængte, og alle Væggene prydede med store Malerier, som det ret var en Fornøjelse at se paa. Midt i den største Sal plaskede et stort Springvand, Straalerne stod højt op mod Glaskuplen i Loftet, hvor igennem

Solen skinnede paa Vandet og paa de dejlige Planter, der vokste i det store Bassin.

Nu vidste hun, hvor han boede, og der kom hun mangen Aften og Nat paa Vandet; hun svømmede meget nærmere Land, end nogen af de andre havde vovet, ja, hun gik helt op i den smalle Kanal, under den prægtige Marmoraltan, der kastede en lang Skygge hen over Vandet. Her sad hun og saa paa den unge Prins, der troede, han var ganske ene i det klare Maaneskin.

Hun saa ham mangen Aften sejle med Musik i sin prægtige Baad, hvor Flagene vajede; hun tittede frem mellem de grønne Siv, og tog Vinden i hendes lange, sølvhvide Slør, og nogen saa det, tænkte de, det var en Svane, som løftede Vingerne.

Hun hørte mangen Nat, naar Fiskerne laa med Blus paa Søen, at de fortalte saa meget godt om den unge Prins, og det glædede hende, at hun havde frelst hans Liv, da han halv død drev om paa Bølgerne, og hun tænkte paa, hvor fast hans Hoved havde hvilet paa hendes Bryst, og hvor inderligt hun da kyssede ham; han vidste slet intet derom, kunde ikke engang drømme om hende.

Mer og mer kom hun til at holde af Menneskene, mer og mer ønskede hun at kunne stige op imellem dem; deres Verden syntes hun var langt større end hendes; de kunde jo paa Skibe flyve hen over Havet, stige paa de høje Bjerge højt over Skyerne, og Landene, de ejede, strakte sig, med Skove og Marker, længer, end hun kunde øjne. Der var saa meget, hun gad vide, men Søstrene vidste ikke at give Svar paa alt, derfor spurgte hun den gamle Bedstemoder, og hun kendte godt til den højere Verden, som hun meget rigtigt kaldte Landene oven for Havet.

»Naar Menneskene ikke drukne,« spurgte den lille Havfrue, »kunne de da altid leve, dø de ikke, som vi her nede paa Havet?«

»Jo!« sagde den gamle, »de maa ogsaa dø, og deres Levetid er endogsaa kortere end vor. Vi kunne blive tre Hundrede Aar, men naar vi saa høre op at være til her,

blive vi kun Skum paa Vandet, have ikke engang en Grav her nede mellem vore kære. Vi have ingen udødelig Sjæl, vi faa aldrig Liv mere, vi ere ligesom det grønne Siv, er det een Gang skaaret over, kan det ikke grønnes igen! Menneskene derimod have en Sjæl, som lever altid, lever, efterat Legemet er blevet Jord; den stiger op igennem den klare Luft, op til alle de skinnende Stjerner! Ligesom vi dykke op af Havet og se Menneskenes Lande, saaledes dykke de op til ubekendte dejlige Steder, dem vi aldrig faa at se.«

»Hvorfor fik vi ingen udødelig Sjæl?« sagde den lille Havfrue bedrøvet, »jeg vilde give alle mine hundrede Aar, jeg har at leve i, for blot een Dag at være et Menneske og siden faa Del i den himmelske Verden!«

»Det maa du ikke gaa og tænke paa!« sagde den gamle, »vi have det meget lykkeligere og bedre end Menneskene deroppe!«

»Jeg skal altsaa dø og flyde som Skum paa Søen, ikke høre Bølgernes Musik, se de dejlige Blomster og den røde Sol! Kan jeg da slet intet gøre for at vinde en evig Sjæl?« —

»Nej!« sagde den gamle, »kun naar et Menneske fik dig saa kær, at du var ham mer end Fader og Moder, naar han med hele sin Tanke og Kærlighed hang ved dig og lod Præsten lægge sin højre Haand i din med Løfte om Troskab her og i al Evighed, da flød hans Sjæl over i dit Legeme, og du fik ogsaa Del i Menneskenes Lykke. Han gav dig Sjæl og beholdt dog sin egen. Men det kan aldrig ske! Hvad der just er dejligt her i Havet, din Fiskehale, finde de hæsligt deroppe paa Jorden, de forstaa sig nu ikke bedre paa det, man maa der have to klodsede Støtter, som de kalde Ben, for at være smuk!«

Da sukkede den lille Havfrue og saa bedrøvet paa sin Fiskehale.

»Lad os være fornøjede,« sagde den gamle, »hoppe og springe ville vi i de tre Hundrede Aar, vi have at leve i, det er saamænd en god Tid nok, siden kan man des fornøjeligere hvile sig ud i sin Grav. I Aften skal vi have Hofbal!«

Det var ogsaa en Pragt, som man aldrig ser den paa

Jorden. Vægge og Loft i den store Dansesal vare af tykt, men klart Glas. Flere Hundrede kolossale Muslingskaller, rosenrøde og græsgrønne, stod i Rækker paa hver Side med en blaa brændende Ild, som oplyste den hele Sal og skinnede ud gennem Væggene, saa at Søen der udenfor var ganske oplyst; man kunde se alle de utallige Fisk, store og smaa, som svømmede hen imod Glasmuren, paa nogle skinnede Skællene purpurrøde, paa andre syntes de Sølv og Guld. — Midt igennem Salen flød en bred, rindende Strøm, og paa denne dansede Havmænd og Havfruer til deres egen dejlige Sang. Saa smukke Stemmer have ikke Menneskene paa Jorden. Den lille Havfrue sang skønnest af dem alle, og de klappede i Hænderne for hende, og et Øjeblik følte hun Glæde i sit Hjerte, thi hun vidste, at hun havde den skønneste Stemme af alle paa Jorden og i Havet. Men snart kom hun dog igen til at tænke paa Verden oven over sig; hun kunde ikke glemme den smukke Prins og sin Sorg over ikke at eje, som han, en udødelig Sjæl. Derfor sneg hun sig ud af sin Faders Slot, og mens alt derinde var Sang og Lystighed, sad hun bedrøvet i sin lille Have. Da hørte hun Valdhorn klinge ned igennem Vandet, og hun tænkte: »Nu sejler han vist deroppe! ham, som jeg holder mere af end Fader og Moder, ham, som min Tanke hænger ved, og i hvis Haand jeg vilde lægge mit Livs Lykke. Alt vil jeg vove for at vinde ham og en udødelig Sjæl! Mens mine Søstre danse derinde i min Faders Slot, vil jeg gaa til Havheksen, hende jeg altid har været saa angest for, men hun kan maaske raade og hjælpe!«

Nu gik den lille Havfrue ud af sin Have hen imod de brusende Malstrømme, bag hvilke Heksen boede. Den Vej havde hun aldrig før gaaet, her vokste ingen Blomster, intet Søgræs, kun den nøgne, graa Sandbund strakte sig hen imod Malstrømmene, der som brusende Møllehjul hvirvlede rundt og rev alt, hvad de fik fat paa, med sig ned i Dybet; midt imellem disse knusende Hvirvler maatte hun gaa for at komme ind paa Havheksens Distrikt, og her var et langt Stykke ikke anden Vej end over varmt boblende

Dynd, det kaldte Heksen sin Tørvemose. Bag ved laa hendes Hus midt inde i en sælsom Skov. Alle Træer og Buske vare Polypper, halv Dyr og halv Plante, de saa ud som hundredhovede Slanger, der vokste ud af Jorden; alle Grene vare lange, slimede Arme med Fingre som smidige Orme, og Led for Led bevægede de sig fra Roden til den yderste Spidse. Alt hvad de i Havet kunde gribe, snoede de sig fast om og gav aldrig mere Slip paa. Den lille Havfrue blev ganske forskrækket staaende der udenfor; hendes Hjerte bankede af Angest, nær havde hun vendt om, men saa tænkte hun paa Prinsen og paa Menneskets Sjæl, og da fik hun Mod. Sit lange, flagrende Haar bandt hun fast om Hovedet, for at Polypperne ikke skulde gribe hende deri, begge Hænderne lagde hun sammen over sit Bryst og fløj saa af Sted, som Fisken kan flyve gennem Vandet, ind imellem de hæslige Polypper, der strakte deres smidige Arme og Fingre efter hende. Hun saa, hvor hver af dem havde noget, den havde grebet, hundrede smaa Arme holdt det som stærke Jernbaand. Mennesker, som vare omkomne paa Søen og sunkne dybt derned, tittede som hvide Benrade frem i Polyppernes Arme. Skibsror og Kister holdt de fast, Skeletter af Landdyr og en lille Havfrue, som de havde fanget og kvalt, det var hende næsten det forskrækkeligste.

Nu kom hun til en stor, slimet Plads i Skoven, hvor store, fede Vandsnoge boltrede sig og viste deres stygge, hvidgule Bug. Midt paa Pladsen var rejst et Hus af strandede Menneskers Ben; der sad Havheksen og lod en Skruptudse spise af sin Mund, ligesom Menneskene lade en lille Kanarifugl spise Sukker. De hæslige, fede Vandsnoge kaldte hun sine smaa Kyllinger og lod dem vælte sig paa hendes store, svampede Bryst.

»Jeg veed nok, hvad du vil!« sagde Havheksen, »det er dumt gjort af dig! alligevel skal du faa din Villie, for den vil bringe dig i Ulykke, min dejlige Prinsesse. Du vil gerne af med din Fiskehale og i Stedet for den have to Stumper at gaa paa ligesom Menneskene, for at den unge Prins kan blive forlibt i dig, og du kan faa ham og en udødelig Sjæl!«

I det samme lo Heksen saa højt og fælt, at Skruptudsen og Snogene faldt ned paa Jorden og væltede sig der. »Du kommer netop i rette Tid,« sagde Heksen, »i Morgen, naar Sol staar op, kunde jeg ikke hjælpe dig, før igen et Aar var omme. Jeg skal lave dig en Drik, med den skal du, før Sol staar op, svømme til Landet, sætte dig paa Bredden der og drikke den, da skilles din Hale ad og snerper ind til hvad Menneskene kalde nydelige Ben, men det gør ondt, det er, som det skarpe Sværd gik igennem dig. Alle, som se dig, ville sige, du er det dejligste Menneskebarn, de have set! Du beholder din svævende Gang, ingen Danserinde kan sværve som du, men hvert Skridt, du gør, er, som om du traadte paa en skarp Kniv, saa dit Blod maatte flyde. Vil du lide alt dette, saa skal jeg hjælpe dig?«

»Ja!« sagde den lille Havfrue med bævende Stemme og tænkte paa Prinsen og paa at vinde en udødelig Sjæl.

»Men husk paa,« sagde Heksen, »naar du først har faaet menneskelig Skikkelse, da kan du aldrig mere blive en Havfrue igen! Du kan aldrig stige ned igennem Vandet til dine Søstre og til din Faders Slot, og vinder du ikke Prinsens Kærlighed, saa han for dig glemmer Fader og Moder, hænger ved dig med sin hele Tanke og lader Præsten lægge eders Hænder i hinanden, saa at I blive Mand og Kone, da faar du ingen udødelig Sjæl! Den første Morgen efter at han er gift med en anden, da maa dit Hjerte briste, og du bliver Skum paa Vandet.«

»Jeg vil det!« sagde den lille Havfrue og var bleg som en død.

»Men mig maa du ogsaa betale!« sagde Heksen, »og det er ikke lidet, hvad jeg forlanger. Du har den dejligste Stemme af alle hernede paa Havets Bund, med den tror du nok at skulle fortrylle ham, men den Stemme skal du give mig. Det bedste, du ejer, vil jeg have for min kostelige Drik! mit eget Blod maa jeg jo give dig deri, at Drikken kan blive skarp som et tveægget Sværd!«

»Men naar du tager min Stemme,« sagde den lille Havfrue, »hvad beholder jeg da tilbage!«

»Din dejlige Skikkelse,« sagde Heksen, »din svævende Gang og dine talende Øjne, med dem kan du nok bedaare et Menneskehjerte. Naa, har du tabt Modet! ræk frem din lille Tunge, saa skærer jeg den af i Betaling, og du skal faa den kraftige Drik!«

»Det ske!« sagde den lille Havfrue, og Heksen satte sin Kedel paa for at koge Trolddrikken. »Renlighed er en god Ting!« sagde hun og skurede Kedlen af med Snogene, som hun bandt i Knude; nu ridsede hun sig selv i Brystet og lod sit sorte Blod dryppe derned, Dampen gjorde de forunderligste Skikkelser, saa man maatte blive angest og bange. Hvert Øjeblik kom Heksen ny Ting i Kedelen, og da det ret kogte, var det, som naar Krokodillen græder. Til sidst var Drikken færdig, den saa ud som det klareste Vand.

»Der har du den!« sagde Heksen og skar Tungen af den lille Havfrue, som nu var stum, kunde hverken synge eller tale.

»Dersom Polypperne skulde gribe dig, naar du gaar tilbage igennem min Skov,« sagde Heksen, »saa kast kun een eneste Draabe af denne Drik paa dem, da springe deres Arme og Fingre i tusinde Stykker!« men det behøvede den lille Havfrue ikke, Polypperne trak sig forskrækkede tilbage for hende, da de saa den skinnende Drik, der lyste i hendes Haand, ligesom det var en funklende Stjerne. Saaledes kom hun snart igennem Skoven, Mosen og de brusende Malstrømme.

Hun kunde se sin Faders Slot; Blussene vare slukkede i den store Dansesal; de sov vist alle derinde, men hun vovede dog ikke at søge dem, nu hun var stum og vilde for altid gaa bort fra dem. Det var, som hendes Hjerte skulde gaa itu af Sorg. Hun sneg sig ind i Haven, tog een Blomst af hver af sine Søstres Blomsterbede, kastede med Fingeren tusinde Kys hen imod Slottet og steg op igennem den mørkeblaa Sø.

Solen var endnu ikke kommen frem, da hun saa Prinsens Slot og besteg den prægtige Marmortrappe. Maanen skinnede dejligt klart. Den lille Havfrue drak den bræn-

dende skarpe Drik, og det var, som gik et tveægget Sværd igennem hendes fine Legeme, hun besvimede derved og laa

som død. Da Solen skinnede hen over Søen, vaagnede hun op, og hun følte en sviende Smerte, men lige for hende stod den dejlige, unge Prins, han fæstede sine kulsorte Øjne paa hende, saa hun slog sine ned og saa, at hendes Fiskehale

var borte, og at hun havde de nydeligste smaa, hvide Ben, nogen lille Pige kunde have, men hun var ganske nøgen, derfor svøbte hun sig ind i sit store, lange Haar. Prinsen spurgte, hvem hun var, og hvorledes hun var kommen her, og hun saa mildt og dog bedrøvet paa ham med sine mørkeblaa Øjne, tale kunde hun jo ikke. Da tog han hende ved Haanden og førte hende ind i Slottet. Hvert Skridt, hun gjorde, var, som Heksen havde sagt hende forud, som om hun traadte paa spidse Syle og skarpe Knive, men det taalte hun gerne; ved Prinsens Haand steg hun saa let som en Boble, og han og alle undrede sig over hendes yndige, svævende Gang.

Kostelige Klæder af Silke og Musselin fik hun paa, i Slottet var hun den skønneste af alle, men hun var stum, kunde hverken synge eller tale. Dejlige Slavinder, klædte i Silke og Guld, kom frem og sang for Prinsen og hans kongelige Forældre; een sang smukkere end alle de andre, og Prinsen klappede i Hænderne og smilte til hende, da blev den lille Havfrue bedrøvet, hun vidste, at hun selv havde sunget langt smukkere; hun tænkte: »Oh, han skulde bare vide, at jeg, for at være hos ham, har givet min Stemme bort i al Evighed!«

Nu dansede Slavinderne i yndige, svævende Danse til den herligste Musik, da hævede den lille Havfrue sine smukke hvide Arme, rejste sig paa Taaspidsen og svævede hen over Gulvet, dansede, som endnu ingen havde danset; ved hver Bevægelse blev hendes Dejlighed endnu mere synlig, og hendes Øjne talte dybere til Hjertet end Slavindernes Sang.

Alle vare henrykte derover, især Prinsen, som kaldte hende sit lille Hittebarn, og hun dansede mer og mer, skønt hver Gang hendes Fod rørte Jorden, var det, som om hun traadte paa skarpe Knive. Prinsen sagde, at hun skulde altid være hos ham, og hun fik Lov at sove uden for hans Dør paa en Fløjls Pude.

Han lod hende sy en Mandsdragt, for at hun til Hest kunde følge ham. De red igennem de duftende Skove, hvor de grønne Grene slog hende paa Skuldrene, og de smaa Fugle

sang bag de friske Blade. Hun klatrede med Prinsen op paa de høje Bjerge, og skønt hendes fine Fødder blødte, saa de andre kunde se det, lo hun dog deraf og fulgte ham, til de saa Skyerne sejle nede under sig, som var det en Flok Fugle, der drog til fremmede Lande.

Hjemme paa Prinsens Slot, naar om Natten de andre sov, gik hun ud paa den brede Marmortrappe, og det kølede hendes brændende Fødder at staa i det kolde Søvand, og da tænkte hun paa dem dernede i Dybet.

Een Nat kom hendes Søstre Arm i Arm, de sang saa sorrigfuldt, idet de svømmede over Vandet, og hun vinkede ad dem, og de kendte hende og fortalte, hvor bedrøvet hun havde gjort dem alle sammen. Hver Nat besøgte de hende siden, og een Nat saa hun, langt ude, den gamle Bedstemoder, som i mange Aar ikke havde været over Havet, og Havkongen med sin Krone paa Hovedet; de strakte Hænderne hen mod hende, men vovede sig ikke saa nær Landet som Søstrene.

Dag for Dag blev hun Prinsen kærere, han holdt af hende, som man kan holde af et godt, kært Barn, men at gøre hende til sin Dronning faldt ham slet ikke ind, og hans Kone maatte hun blive, ellers fik hun ingen udødelig Sjæl, men vilde paa hans Bryllupsmorgen blive Skum paa Søen.

»Holder du ikke mest af mig blandt dem alle sammen?« syntes den lille Havfrues Øjne at sige, naar han tog hende i sine Arme og kyssede hendes smukke Pande.

»Jo, du er mig kærest,« sagde Prinsen, »thi du har det bedste Hjerte af dem alle, du er mig mest hengiven, og du ligner en ung Pige, jeg engang saa, men vistnok aldrig mere finder. Jeg var paa et Skib, som strandede, Bølgerne drev mig i Land ved et helligt Tempel, hvor flere unge Piger gjorde Tjeneste, den yngste der fandt mig ved Strandbredden og reddede mit Liv, jeg saa hende kun to Gange; hun var den eneste, jeg kunde elske i denne Verden, men du ligner hende, du næsten fortrænger hendes Billede i min Sjæl; hun hører det hellige Tempel til, og derfor har den gode Lykke sendt mig dig, aldrig ville vi skilles!« — »Ak, han veed ikke, at jeg har reddet hans Liv!« tænkte den lille Havfrue, »jeg

bar ham over Søen hen til Skoven, hvor Templet staar, jeg sad bag Skummet og saa efter, om ingen Mennesker vilde komme. Jeg saa den smukke Pige, som han holder mere af end mig!« og Havfruen sukkede dybt, græde kunde hun ikke. »Pigen hører det hellige Tempel til, har han sagt, hun kommer aldrig ud i Verden, de mødes ikke mere, jeg er hos ham, ser ham hver Dag, jeg vil pleje ham, elske ham, ofre ham mit Liv!«

Men nu skal Prinsen giftes og have Nabokongens dejlige Datter, fortalte man, derfor er det, at han udruster saa prægtigt et Skib. Prinsen rejser for at se Nabokongens Lande, hedder det nok, men det er for at se Nabokongens Datter, et stort Følge skal han have med; men den lille Havfrue rystede med Hovedet og lo; hun kendte Prinsens Tanker meget bedre end alle de andre. »Jeg maa rejse!« havde han sagt til hende, »jeg maa se den smukke Prinsesse, mine Forældre forlange det, men tvinge mig til at føre hende her hjem som min Brud, ville de ikke; jeg kan ikke elske hende! hun ligner ikke den smukke Pige i Templet, som du ligner; skulde jeg engang vælge en Brud, saa blev det snarere dig, mit stumme Hittebarn med de talende Øjne!« og han kyssede hendes røde Mund, legede med hendes lange Haar og lagde sit Hoved ved hendes Hjerte, saa det drømte om Menneskelykke og en udødelig Sjæl.

»Du er dog ikke bange for Havet, mit stumme Barn!« sagde han, da de stod paa det prægtige Skib, som skulde føre ham til Nabokongens Lande; og han fortalte hende om Storm og Havblik, om sælsomme Fisk i Dybet, og hvad Dykkeren der havde set, og hun smilte ved hans Fortælling, hun vidste jo bedre end nogen anden Besked om Havets Bund.

I den maaneklare Nat, naar de alle sov, paa Styrmanden nær, som stod ved Roret, sad hun ved Rælingen af Skibet og stirrede ned igennem det klare Vand, og hun syntes at se sin Faders Slot; øverst deroppe stod den gamle Bedstemoder med Sølvkronen paa Hovedet og stirrede op igennem de stride Strømme mod Skibets Køl. Da kom hendes Søstre

op over Vandet, de stirrede sorrigfuldt paa hende og vred deres hvide Hænder, hun vinkede ad dem, smilte og vilde fortælle, at alt gik hende godt og lykkeligt, men Skibsdrengen nærmede sig hende, og Søstrene dykkede ned, saa han blev i den Tro, at det hvide, han havde set, var Skum paa Søen.

Næste Morgen sejlede Skibet ind i Havnen ved Nabokongens prægtige Stad. Alle Kirkeklokker ringede, og fra de høje Taarne blev blæst i Basuner, medens Soldaterne stod med vajende Faner og blinkende Bajonetter. Hver Dag havde en Fest. Bal og Selskab fulgte paa hinanden, men Prinsessen var der endnu ikke, hun opdroges langt derfra i et helligt Tempel, sagde de, der lærte hun alle kongelige Dyder. Endelig indtraf hun.

Den lille Havfrue stod begærlig efter at se hendes Skønhed, og hun maatte erkende den, en yndigere Skikkelse havde hun aldrig set. Huden var saa fin og skær, og bag de lange, mørke Øjenhaar smilede et Par sorteblaa, trofaste Øjne.

»Det er dig!« sagde Prinsen, »dig, som har frelst mig, da jeg laa som et Lig ved Kysten!« og han trykkede sin rødmende Brud i sine Arme. »Oh, jeg er alt for lykkelig!« sagde han til den lille Havfrue. »Det bedste, det, jeg aldrig turde haabe, er blevet opfyldt for mig. Du vil glæde dig ved min Lykke, thi du holder mest af mig blandt dem alle!« Og den lille Havfrue kyssede hans Haand, og hun syntes alt at føle sit Hjerte briste. Hans Bryllupsmorgen vilde jo give hende Døden og forvandle hende til Skum paa Søen.

Alle Kirkeklokker ringede, Herolderne red om i Gaderne og forkyndte Trolovelsen. Paa alle Altre brændte duftende Olie i kostelige Sølvlamper. Præsterne svingede Røgelsekar, og Brud og Brudgom rakte hinanden Haanden og fik Biskoppens Velsignelse. Den lille Havfrue stod i Silke og Guld og holdt Brudens Slæb, men hendes Øren hørte ikke den festlige Musik, hendes Øjne saa ikke den hellige Ceremoni, hun tænkte paa sin Dødsnat, paa alt hvad hun havde tabt i denne Verden.

Endnu samme Aften gik Brud og Brudgom om Bord paa Skibet, Kanonerne lød, alle Flagene vajede, og midt paa

Skibet var rejst et kongeligt Telt af Guld og Purpur og med de dejligste Hynder, der skulde Brudeparret sove i den stille, kølige Nat.

Sejlene svulmede i Vinden, og Skibet gled let og uden stor Bevægelse hen over den klare Sø.

Da det mørknedes, tændtes brogede Lamper, og Søfolkene dansede lystige Danse paa Dækket. Den lille Havfrue maatte tænke paa den første Gang, hun dykkede op af Havet og saa den samme Pragt og Glæde, og hun hvirvlede sig med i Dansen, svævende, som Svalen svæver, naar den forfølges, og alle tiljublede hende Beundring, aldrig havde hun danset saa herligt; det skar som skarpe Knive i de fine Fødder, men hun følte det ikke; det skar hende smerteligere i Hjertet. Hun vidste, det var den sidste Aften, hun saa ham, for hvem hun havde forladt sin Slægt og sit Hjem, givet sin dejlige Stemme og daglig lidt uendelige Kvaler, uden at han havde Tanke derom. Det var den sidste Nat, hun aandede den samme Luft som han, saa det dybe Hav og den stjerneblaa Himmel; en evig Nat uden Tanke og Drøm ventede hende, som ej havde Sjæl, ej kunde vinde den. Og alt var Glæde og Lystighed paa Skibet til langt over Midnat, hun lo og dansede med Dødstanken i sit Hjerte. Prinsen kyssede sin dejlige Brud, og hun legede med hans sorte Haar, og Arm i Arm gik de til Hvile i det prægtige Telt.

Der blev tyst og stille paa Skibet, kun Styrmanden stod ved Roret, den lille Havfrue lagde sine hvide Arme paa Rælingen og saa mod Østen efter Morgenrøden, den første Solstraale, vidste hun, vilde dræbe hende. Da saa hun sine Søstre stige op af Havet, de vare blege som hun; deres lange smukke Haar flagrede ikke længer i Blæsten, det var afskaaret.

»Vi have givet det til Heksen, for at hun skulde bringe Hjælp, at du ikke i denne Nat skal dø! Hun har givet os en Kniv, her er den! ser du hvor skarp? Før Sol staar op, maa du stikke den i Prinsens Hjerte, og naar da hans varme Blod stænker paa dine Fødder, da vokse de sammen til en Fiskehale, og du bliver en Havfrue igen, kan stige ned i

Vandet til os og leve dine tre Hundrede Aar, før du bliver det døde, salte Søskum. Skynd dig, han eller du maa dø, før Sol staar op! vor gamle Bedstemoder sørger, saa hendes hvide Haar er faldet af, som vort faldt for Heksens Saks. Dræb Prinsen og kom tilbage! Skynd dig, ser du den røde Stribe paa Himlen? Om nogle Minutter stiger Solen, og da maa du dø!« og de udstødte et forunderligt dybt Suk og sank i Bølgerne.

Den lille Havfrue trak Purpurtæppet bort fra Teltet, og hun saa den dejlige Brud sove med sit Hoved ved Prinsens Bryst, og hun bøjede sig ned, kyssede ham paa hans smukke Pande, saa paa Himlen, hvor Morgenrøden lyste mer og mer, saa paa den skarpe Kniv og fæstede igen Øjnene paa Prinsen, der i Drømme nævnede sin Brud ved Navn, hun kun var i hans Tanker, og Kniven sitrede i Havfruens Haand, — men da kastede hun den langt ud i Bølgerne, de skinnede røde, hvor den faldt, det saa ud, som piblede der Bloddraaber op af Vandet. Endnu engang saa hun med halvbrustne Blik paa Prinsen, styrtede sig fra Skibet ned i Havet, og hun følte, hvor hendes Legeme opløste sig i Skum.

Nu steg Solen frem af Havet, Straalerne faldt saa mildt og varmt paa det dødskolde Havskum, og den lille Havfrue følte ikke til Døden, hun saa den klare Sol, og oppe over hende svævede hundrede gennemsigtige, dejlige Skabninger; hun kunde gennem dem se Skibets hvide Sejl og Himlens røde Skyer, deres Stemme var Melodi, men saa aandig, at intet menneskeligt Øre kunde høre den, ligesom intet jordisk Øje kunde se dem; uden Vinger svævede de ved deres egen Lethed gennem Luften. Den lille Havfrue saa, at hun havde et Legeme som de, det hævede sig mer og mer op af Skummet.

»Til hvem kommer jeg?« sagde hun, og hendes Stemme klang som de andre Væsners, saa aandigt, at ingen jordisk Musik kan gengive det.

»Til Luftens Døtre!« svarede de andre. »Havfruen har ingen udødelig Sjæl, kan aldrig faa den, uden hun vinder et Menneskes Kærlighed! af en fremmed Magt afhænger hendes evige Tilværelse. Luftens Døtre have heller ingen evig Sjæl,

Narvik Folkebibliotek

men de kunne selv ved gode Handlinger skabe sig en. Vi flyve til de varme Lande, hvor den lune Pestluft dræber Menneskene; der vifte vi Køling. Vi sprede Blomsternes Duft gennem Luften og sende Vederkvægelse og Lægedom. Naar vi i tre Hundrede Aar have stræbt at gøre det gode, vi kunne, da faa vi en udødelig Sjæl og tage Del i Menneskenes evige Lykke. Du stakkels lille Havfrue har med dit hele Hjerte stræbt efter det samme, som vi, du har lidt og taalt, hævet dig til Luftaandernes Verden, nu kan du selv gennem

gode Gerninger skabe dig en udødelig Sjæl om tre Hundrede Aar.«

Og den lille Havfrue løftede sine klare Arme op mod Guds Sol, og for første Gang følte hun Taarer. — Paa Skibet var igen Støj og Liv, hun saa Prinsen med sin smukke Brud søge efter hende, vemodigt stirrede de paa det boblende Skum, som om de vidste, hun havde styrtet sig i Bølgerne. Usynlig kyssede hun Brudens Pande, smilte til ham og steg med de andre Luftens Børn op paa den rosenrøde Sky, som sejlede i Luften.

»Om tre Hundrede Aar svæve vi saaledes ind i Guds Rige!«

»Ogsaa tidligere kunne vi komme der!« hviskede en. »Usynligt svæve vi ind i Menneskenes Huse, hvor der er Børn, og for hver Dag vi finde et godt Barn, som gør sine Forældre Glæde og fortjener deres Kærlighed, forkorter Gud vor Prøvetid. Barnet veed ikke, naar vi flyve gennem Stuen, og naar vi da af Glæde smile over det, da tages et Aar fra de tre Hundrede, men se vi et uartigt og ondt Barn, da maa vi græde Sorgens Graad, og hver Taare lægger en Dag til vor Prøvetid!« —